

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Et Billed

Citation: Michaëlis, Sophus: "Et Billed", i Michaëlis, Sophus: *Solblomster. Titelvignet af Frode Eskesen*, Gyldendal, 1893, s. 3. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_03-shoot-workid54974/facsimile.pdf (tilgået 27. november 2021)

Anvendt udgave: Solblomster. Titelvignet af Frode Eskesen

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Et Billed.

Der hænger paa min Væg et lille Billed,
som fordum fængsled mig og drog mit Øje,
hvad Kunst det er, véd ikke jeg saa nøje,
men i min Billedkros var højt det stillet.

Det viser Romeo, der sidste Gang
har Julie i Favn og elskovsbøjet
ser hende bønligt dvælende i Øjet:
„Ej Lærken, Søde, — Nattegalen sang.“

Det svimler for ham i en Ønskerus,
— som sank hans Sjæl i havblikstille Vaud
saa dybt, saa dunblødt, medens Koncha-Sus
sang i hans Øre fra en Drømmestrand . . .

Men hun staar rolig — uden Ord og Lyd —
med køle Arme om hans hede Hals,
kun levende i Mødetidens Fryd, —
og véd ej, Skæbnen har to Liv tilfals.

* * *

Saa mangen Aften flød lig Maaneskin
fra dette Billed i min Stue ind,
og Tanken blussed i en hellig Glød
for denne Elskov, trofast indtil Død.

Men Tiden bruner alle Ungdomsfarver,
den blegor Romantikens Rosenlød;
min unge varme Stemning længst var død,
og mine Minder hang som visne Larver.

Thi Livets Pligter ædru Dagslys kræver,
hvis Skær gør kritisk haard og skeptisk kold,
saa ej man Drømme giver sig i Vold
og ej for længe i en Stemning svæver.

— Dog, — sidder jeg en Aftentime stille,
naar Lampen, nylig tændt, med Dagen kæmper,
hvis Skær Gardinet endnu ikke dæmper,
— og lader Minderne om Lyset spille

som kaade Møl, — da bliver jeg saa blød
i Hu; saa vemodstømt jeg stirre maa
i Lampen ind, der lyser gyldenrød,
mens Dagen svinder bort i Skygger blaa:

Hvert bittert Nag skal i et Suk forsvinde,
min Klage sagtne som mod Aften Havet,
og frem skal dukke mangt et modigt Minde,
som Arbejdsgruset længe har begravet.

Og Følelsen skal svulme til en Sø,
der bærer Længslerne lig lette Svaner
did over til den stedsegrønne Ø,
hvor Elskov blomstrer, skøn, som ingen aner.

Og kom du Søde, som jeg tænker paa,
da sank jeg ned og favned dine Knæ
og tiggod ved dit Hjerte mig et Læ,
hvor Verdens vilde Storm kan ej mig naa.

Jeg kyssed dig paa Haand og Mund og Haar
og læste Troskabsløftet af dit Øje:
— Hint lille Billed genfødt for mig staar,
hvor tvende Elskende sig sammen bøje . . .

Oktbr. 1886.